

ЗРЪНЦЕ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Добри Немировъ

хвъркна, но изгърва житното зрънце всрѣдъ буренитѣ въ единъ запустѣлъ дворъ.

Дойде есень. Зарѣмѣха дъждове, а следъ тѣхъ налетѣ и зимата съ своитѣ снѣгове, студове и бури. Земята спойно задрѣма подъ тѣхъ. Но дойде пролѣтъ, духна южнѣтъ, затопиха се и снѣговетѣ, отърси се земята отъ дълбокия си сънъ, и на мѣстото, гдето падна житното зрънце, се показа крѣхко зелено стрѣкче.

Раззелени се земята, треви избуяха, пѣстри цвѣтя обкитиха поля и градини, а слънцето облѣ всичко видимо съ топлина и радостъ. Есеньта е черенъ душманинъ. Тя дойде и подтисна съ студена влага земята. Така единъ день въ запустѣлия дворъ и Щурецѣтъ се събуди, затрупанъ отъ скрежъ. Той ходи при мравкитѣ да си поиска житце, но тѣ го изгониха. — Който е свирилъ и пѣлъ презъ лѣтото, а не помислилъ за зимнина, нека гладува и мръзне, — му казаха тѣ.

Треперящъ отъ студъ и премалѣлъ отъ гладъ, той влѣзе въ запустѣлия дворъ и се спрѣ всрѣдъ изсъхналитѣ треви и бурени, за да се постопли.

— Горко ти, Щурецо! — се завайка той. — Ти пѣ, свиря и весели всичко живо на земята, а сега никой не те съ жалева!

— Ски-и-ипъ, — прошуме пълния класъ току надъ него.

— Да! — извика Щурецѣтъ, който помисли, че нѣкой му се подигра-

ва, — смѣйте ми се, ала никой не е забравилъ веселитѣ хора подъ моята свирка.

— Скри-и-ипъ, — се обади пакъ гласѣтъ и се наведе къмъ гладния гостъ.

— Стига сте се подигравали! — кресна, просълзень отъ гнѣвъ, Щурецѣтъ и погледна нагоре, но що да види! — предъ очитѣ му висѣше пълень съ едри зърна житенъ класъ, — толкова богатъ, че цѣла зима може да се прекара съ него.

Щурецѣтъ леко се покатери по тънкото стебълце и бързо заобира зрънцата.

— О, — извика той, пакъ просълзень, но този път отъ радостъ. — Истина било, че Божията грижа не отминава никого.

Мисълта на татко бѣше тѣй ясна, че азъ не пожелахъ да го разпитвамъ, както правѣхъ често. Вмѣсто това, азъ се радвахъ на щастието на Щуреца, който все пакъ, макаръ изгонень отъ мравкитѣ, успѣлъ да се спаси. И загледанъ предъ себе си, азъ виждахъ вѣтреца, какъ сърдечно предлага своитѣ семена на птички, на мравки, на шурци и на много още живи същества.

БАФЛИ И ЛОКУМЪ „РОСИЦА“

ДИМЧЕ КОСТОВЪ — СОФИЯ

ул. „Опълченска“, 28 Тел. 5-12-62

Добри Немировъ

Роденъ е презъ 1882 г. въ гр. Русе. Издаде е разказитѣ: „Разкази“ т. I, „Нови дни“ и др. Повеститѣ: „Кошмаръ“, „Робъ“, „Дѣлба“, „Когато бѣхъ малъкъ“ и др. Романитѣ: „Другиятъ“, „Дѣло № 9“, „Братя“, „Презъ огъня“ и др. Драмата „Вжельтъ“ и сборникъ пиеси за деца. Въ своето творчество Немировъ е реалистъ. Той бичува неджитѣ въ живота съ едно завидно съвършенство. По настоящемъ Немировъ е председател на писателския съюзъ.

Експедиция до Северния полюсъ

Американскиятъ изследователъ на Северния полюсъ, Хубертъ Уилкинсъ тия дни ще предприеме пѣтуване до Северния полюсъ съ подводница.

Нашитѣ читатели знаятъ, че преди нѣколко време проф. Шмидъ се завърна отъ своето сполучливо пѣтуване до вѣчния мразъ и ледъ — Северния полюсъ.

Ние ще предадемъ въ „Барабанче“ пѣтуването на американския изследователъ съ подводницата, когато започне то. Очаквайте го!

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ИСТОРИЯ
Уларовъ

Защо ли по-напредъ?
За хлѣбъ ли — за билетъ?
Мецана дълго слуша
нали е добродушна,
стана ѝ жалъ — заплака,
погали тя сирака.
Началникъ тукъ съмъ азъ
отъ София до Бургасъ.
Обичамъ тая дружба —
оставямъ ви на служба.
Отъ днеска сте спирачи.
Кой слиза, кой се качи
ще гледате, ще бдите
и зорко ще следите!
На всѣка гара, спирка,
служете си съсъ свирка!
Пазете да не става
случайно катастрофа.
Наливайте въ казана
вода съсъ тази кофа.
А всѣкога спирача
внимателно да скача!
Като послушна стража
на пѣтниците вредомъ
поемайте багажа!
Следете вие вредъ
да нѣма безъ билетъ!

И тука нова банда
да нѣма като васъ,
да возимъ контрабанда

отъ Пловдивъ до Бургасъ?
Ха, стройте се дружина,
двамина, по двамина
и всѣки съсъ поклонъ
къмъ своя новъ вагонъ!
И ето, като хала
затича персоната!
А рунтавата мечка
закрачи пакъ полечка.
— Билети всички, моля,

билети безъ контрола!
Додето меца мигна
шумъ нѣкъкъвъ се вдигна,
И близо до кожуха
ей стѣпки се дочуха,
— Присжда, бабо Мецо! —
извика силно Пецо.
Намѣрихъ нова банда —
пѣтува контрабанда!
Уловихъ само този,
я вижъ какъвъ е грозень,
съ боя се сякашъ маже.
Послушай що ще каже!
— Прости ми, бабо Мецо,
туй дето казва Пецо,
наистина е вѣрно,
че азъ момче съмъ черно
случайно съ тая банда
пѣтувамъ контрабанда!
Живѣя азъ далечко
о, милостива мечко!
Азъ синъ съмъ на арапи,
де ходятъ голи, боси
и всѣкога безъ капи!
Завръщамъ се при татко,
немиренъ бѣхъ и малко,
напуснахъ го за кратко,
но много ми е жалко!
Мецана туй и чака.
Веднага се разплака.
— Ще броишъ точно триста
вагони и ще спрешъ,
че тамъ е машиниста!
(Следва)